

Sygn. akt II W 288/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Haliński

Protokolant: staż. Kinga Wojtaszko

w obecności oskarżyciela skarbowego Drugiego Urzędu Skarbowego w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2016 r.

w postępowaniu w stosunku do nieobecnego

sprawy:

M. K., syna L. i I., urodzonego w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 26.04.2014 r. do 27.10.2014 r. w G., wbrew art. 103 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. nr 54, poz. 535 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. w terminach ustawowych, tj. w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, podatku od towarów i usług (...) za okres od I kwartału 2014 r. do III kwartału 2014 r. w łącznej kwocie 7.677,00 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks;

II. od dnia 23.04.2014 r. do 30.04.2015 r. w G., wbrew art. 44 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych, tj. do 20-tę każdego miesiąca za kwartał poprzedni, na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G.

zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za okres od I kwartału 2014 r. do III kwartału 2014 r. w łącznej kwocie 5.757 zł oraz podatku wynikającego z zeznania PIT-36 za 2014 r. w kwocie 5.757 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

I. oskarżonego M. K.:

- uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, stanowiącego wykroczenie skarbowe kwalifikowane z art. 57 § 1 kks,
- w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia uznaje za winnego popełnienia tego, iż w okresie od 21.04.2014 r. do 01.05.2015 r. w G., wbrew art. 44 i art. 45 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych, tj. w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za okres od I kwartału 2014 r. do III kwartału 2014 r. w łącznej kwocie 5.757 zł oraz w terminie do dnia 30 kwietnia 2015 r. podatku

wynikającego do zapłaty z zeznania podatkowego PIT-36 za 2014 r. w kwocie 5.757 zł, i czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

i za to na podstawie art. 50 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 2.000 zł (dwóch tysięcy złotych);

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz § 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3, § 2 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata J. S. kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 3 ust. 1, art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego M. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.008,00 zł (jeden tysiąc osiem złotych) tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 200,00 zł (dwieście złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt II W 288/16

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. prowadził jako osoba fizyczna działalność gospodarczą. W ramach przedmiotowej działalności M. K. w okresie od 26 kwietnia 2014 r. do 27 października 2014 r. w G. uporczywie nie wpłacał na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. w terminach ustawowych, wynikających z przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, tj. w terminie do 25-tego dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, podatku od towarów i usług (...) za okresy od I kwartału 2014 r. do III kwartału 2014 r. Wysokość należnego podatku od towarów i usług za te kwartały wyniosła odpowiednio: za I kwartał 2014 r. 2.762,00 zł, za II kwartał 2014 r. 1.859,00 zł i za III kwartał 2014 r. 3.057,00 zł. Łączna wysokość niewpłaconego w ten sposób w terminie podatku wyniosła 7.677,00 zł.

M. K. należny podatek od towarów i usług za I kwartał 2014 r. uregulował w części już po upływie terminu ustawowego do jego wpłacenia, regulując przedmiotowy podatek w trzech ratach w łącznej kwocie 1.037,90 zł w maju i lipcu 2014 r. W pozostałym zakresie, dotyczącym pozostałej części podatku VAT za I kwartał 2014 r. oraz w całości podatku VAT za II i III kwartał 2014 r., M. K. do dnia zamknięcia przewodu sądowego w niniejszej sprawie nie uregulował należnego podatku od towarów i usług.

/Dowód: kopie deklaracji podatkowych VAT-7 k. 4-5; pisemne zawiadomienie o wykroczeniu skarbowym k. 1; informacje o stanie zaległości podatkowych k. 7, 70/

Ponadto M. K. w okresie od 21 kwietnia 2014 r. do 01 maja 2015 r. w G., wbrew przepisom ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych, tj. w terminie do 20-tego dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za okresy od I kwartału 2014 r. do III kwartału 2014 r. oraz następnie, w terminie do dnia 30 kwietnia 2015 r. podatku wynikającego do zapłaty z zeznania podatkowego PIT-36 za 2014 r. Wysokość zaliczek z tytułu należnego podatku dochodowego od osób fizycznych za te kwartały wyniosła odpowiednio: za I kwartał 2014 r. 1.748,00 zł, za II kwartał 2014 r. 1.617,00 zł i za III kwartał 2014 r. 2.392,00 zł. Łączna wysokość niewpłaconych przez M. K. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych

za wskazane okresy wyniosła 5.757,00 zł, taka sama była wysokość niewpłaconego podatku dochodowego należnego do zapłaty za 2014 r.

Do dnia zamknięcia przewodu sądowego w niniejszej sprawie M. K. nie uregulował zobowiązań z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych za wskazany wyżej okres.

/Dowód: wydruk zeznania PIT-36 za 2014 r. k. 6; pisemne zawiadomienie o wykroczeniu skarbowym z załącznikiem k. 2-3; informacje o stanie zaległości podatkowych k. 8, 71/

M. K. nie występował do Drugiego Urzędu Skarbowego w G. o odroczenie terminu płatności podatku, rozłożenie go na raty albo o umorzenie powstałych zaległości z tytułu podatku od towarów i usług oraz z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych za wskazane wyżej okresy.

/Dowód: informacja dotycząca występowania o ulgi podatkowe k. 48/

Oskarżyciel publiczny Drugi Urząd Skarbowy w G. oskarżył M. K. o to, że:

III. w okresie od 26.04.2014 r. do 27.10.2014 r. w G., wbrew art. 103 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. nr 54, poz. 535 z późn. zm.) uparczywie nie wpłacał na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. w terminach ustawowych, tj. w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, podatku od towarów i usług (...) za okres od I kwartału 2014 r. do III kwartału 2014 r. w łącznej kwocie 7.677,00 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks;

IV. od dnia 23.04.2014 r. do 30.04.2015 r. w G., wbrew art. 44 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361 z późn. zm.) uparczywie nie wpłacał w terminach ustawowych, tj. do 20-tego każdego miesiąca za kwartał poprzedni, na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G.

zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za okres od I kwartału 2014 r. do III kwartału 2014 r. w łącznej kwocie 5.757 zł oraz podatku wynikającego z zeznania PIT-36 za 2014 r. w kwocie 5.757 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks.

/Akt oskarżenia k. 51/

Oskarżony M. K. był uprzednio karany za przestępstwo kwalifikowane z art. 209 § 1 kk na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i karę grzywny.

/Dowód: dane o karalności k. 64-65/

Oskarżony M. K. nie złożył w niniejszej sprawie wyjaśnień. Z uwagi na niemożność ustalenia jego aktualnego miejsca pobytu postępowanie toczyło się w trybie postępowania w stosunku do nieobecnych.

/Postanowienie k. 37/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżony M. K. dopuścił się popełnienia obu czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, przy czym Sąd doprecyzował opis drugiego z tych czynów.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W tym miejscu wskazać należy, iż ze wskazanego wyżej względu oskarżony nie został przesłuchany w toku postępowania w niniejszej sprawie. Tym samym materiał dowodowy ogranicza się do dokumentów, na podstawie których w ocenie Sądu można jednak ustalić w sposób pozbawiony wątpliwości stan faktyczny dotyczący sytuacji objętych zarzutami postawionymi oskarżonemu, który to stan faktyczny wskazuje na popełnienie przez oskarżonego

obu zarzucanych mu wykroczeń skarbowych. Podkreślić należy, iż dowodowe dokumenty zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby i we właściwej formie, ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez strony, a w związku z tym należy je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w części dotyczącej wykroczenia skarbowego opisanego w punkcie I aktu oskarżenia wynikają z dowodów dokumentarnych w postaci kopii deklaracji podatkowych VAT-7 (k. 4-5), pisemnego zawiadomienia o wykroczeniu skarbowym (k. 1) oraz informacji o stanie zaległości podatkowych (k. 7, 70). Z kolei okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w części dotyczącej wykroczenia skarbowego opisanego w punkcie II aktu oskarżenia wynikają z dowodów dokumentarnych w postaci wydruku zeznania PIT-36 za 2014 r. (k. 6), pisemnego zawiadomienia o wykroczeniu skarbowym z załącznikami (k. 2-3) oraz informacji o stanie zaległości podatkowych (k. 8, 71). Na podstawie wymienionych dokumentów Sąd ustalił wysokość zobowiązań podatkowych oskarżonego M. K. w zakresie dotyczącym podatku od towarów i usług za okresy wskazane w zarzucie z punktu I aktu oskarżenia i podatku dochodowego od osób fizycznych w formie zaliczek za okresy wskazane w zarzucie z punktu II aktu oskarżenia oraz następnie należnego podatku dochodowego za 2014 r., to, iż należności podatkowe w tym zakresie nie zostały przez oskarżonego uregulowane w terminach wynikających z przepisów prawa, jak również to, iż w zakresie podatku od towarów i usług za okresy wskazane w zarzucie z punktu I aktu oskarżenia należności objęte zarzutem zostały przez oskarżonego jedynie w niewielkiej części uregulowane już po upływie terminów ustawowych, zaś w pozostałym zakresie należności te nie zostały jak dotychczas uregulowane, podobnie jak w całości nie zostały uregulowane należności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych za okresy wskazane w zarzucie z punktu II aktu oskarżenia. Ponadto z dowodu w postaci informacji dotyczącej występowania przez oskarżonego o ulgi podatkowe (k. 48) wynika, że oskarżony, pomimo nieuiszczenia w terminie podatków, nie występował również do wskazanego (...) o odroczenie terminu płatności podatków, rozłożenie ich na raty albo o umorzenie powstałych zaległości podatkowych.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że zebrany w toku postępowania materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu M. K. popełnienia obu zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów. Sąd doprecyzował jedynie opis wykroczenia skarbowego popełnionego przez oskarżonego w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, tak aby w pełni oddawał on charakter działania oskarżonego, w szczególności poprawił oznaczenie daty końcowej przedmiotowego czynu. Skoro bowiem oskarżony miał możliwość zapłacenia należnego podatku dochodowego za 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r., to należy uznać, iż wykroczenie w tym zakresie, polegające na braku terminowego uregulowania przedmiotowego podatku, popełnił w dniu następnym, tj. 01 maja 2015 r.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu winy w zakresie dotyczącym obu przypisanych mu czynów. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie stanu zdrowia psychicznego i poczytalności oskarżonego. Mając to na uwadze należy przyjąć, iż M. K. jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością rozumiał znaczenie swoich czynów i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem w zakresie obejmującym oba przypisane mu czyny. Należy uznać, iż oskarżony niewątpliwie zdawał sobie również sprawę z bezprawności swojego zachowania, albowiem obowiązek terminowego regulowania należności podatkowych jest obowiązkiem powszechnie znanym. Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżony w przypadku obu przypisanych mu czynów działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego, w obu przypadkach celowo i umyślnie nie wpłacając w terminach ustawowych na rzecz właściwego organu odpowiednio podatku od towarów i usług oraz zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych i następnie należnego podatku dochodowego, oraz chcąc tego.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela odnośnie kwalifikacji prawnej czynów popełnionych przez oskarżonego, albowiem oba te czyny należało zakwalifikować jako wykroczenia skarbowe z art. 57 § 1 kks.

W przypadku czynu zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia oskarżony M. K. jako podatnik nie wpłacił w terminach ustawowych – zgodnie z art. 103 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 ze zm.) podatnicy są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne albo kwartalne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu albo kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego – należnego podatku od

towarów i usług za pierwsze trzy kwartały 2014 r. na rachunek właściwego organu, którym był Drugi Urząd Skarbowy w G..

W przypadku czynu przypisanego oskarżonemu w ramach zarzutu z punktu II aktu oskarżenia oskarżony M. K. jako podatnik najpierw nie wpłacił w terminach ustawowych – stosownie do treści art. 44 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14 poz. 176 z późn. zm.) zaliczki kwartalne na podatek dochodowy od dochodów osiąganych z działalności gospodarczej podatnicy są obowiązani bez wezwania wpłacać w ciągu roku podatkowego w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po kwartale, za który wpłacana jest zaliczka – należnych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za pierwsze trzy kwartały 2014 r. na rachunek właściwego organu, którym również w tym przypadku był Drugi Urząd Skarbowy w G.. Następnie oskarżony na rachunek tego samego (...) nie wpłacił w terminie ustawowym – stosownie do treści art. 45 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych podatnik w terminie do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku podatkowym jest obowiązany wpłacić należny podatek dochodowy wynikający z zeznania albo różnicę pomiędzy podatkiem należnym wynikającym z zeznania a sumą należnych za dany rok zaliczek – należnego podatku dochodowego od osób fizycznych za 2014 r.

Zdaniem Sądu w obu przypadkach spełnione zostało również znamię uporczywego charakteru niewpłacania w terminie odpowiednio podatku od towarów i usług oraz zaliczek na podatek dochodowy i następnie należnego podatku dochodowego. O uporczywości należy mówić wówczas, gdy uchylanie się ma charakter powtarzalny lub utrzymujący się długo (takie znaczenie słowa „uporczywy” wynika ze Słownika języka polskiego), a przy tym zabarwiony ujemnie z powodu złej woli sprawcy, tj. gdy sprawca ignoruje swój obowiązek, pomimo że ma obiektywnie możliwość jego wykonania. Odnosząc się do zarzutu z punktu I aktu oskarżenia podkreślić należy, iż nie można uznać za usprawiedliwiające opóźnienie w regulowaniu podatku niezgromadzenie przez podatnika na czas środków finansowych na pokrycie podatku w terminie, skoro podatek od towarów i usług jest regulowany od konkretnych czynności (transakcji) i skoro oskarżony posiadał środki finansowe na przeprowadzenie transakcji, które były podstawą opodatkowania, to powinien był zabezpieczyć również stosowne środki na uregulowanie podatku od towarów i usług związanego z tymi transakcjami i wpłacić je w ustawowym terminie właściwemu organowi. Brak również dowodów na to, aby oskarżony M. K. podejmował próby skorzystania z dopuszczalnych ulg przy wpłacaniu podatków (np. rozłożenia należności podatkowych na raty lub odroczenia terminu ich płatności) właśnie z uwagi na brak środków na terminowe wpłacenie podatku. Dodatkowo należy uwzględnić okoliczność, że niewpłacanie przez oskarżonego podatku od towarów i usług w zakresie objętym zarzutem z punktu I aktu oskarżenia dotyczyło okresu obejmującego trzy kwartały, zaś niewpłacanie przez oskarżonego zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w zakresie objętym zarzutem z punktu II aktu oskarżenia dotyczyło również takiego okresu, a ponadto oskarżony następnie nie zapłacił należnego podatku dochodowego, wynikającego w tym zakresie z zeznania rocznego. Tak więc niewątpliwie w obu przypadkach nieregulowanie obowiązku podatkowego miało charakter powtarzalny i utrzymujący się długo, i w konsekwencji należy uznać, że długotrwałe opóźnienie w uregulowaniu obu podatków niewątpliwie miało charakter uporczywy we wskazanym wyżej rozumieniu. Wynika to również z okoliczności, iż oskarżony do dnia zamknięcia przewodu sądowego jedynie po części spłacił zaległości podatkowe wynikające z zachowania objętego zarzutem z punktu I aktu oskarżenia, zaś zaległości podatkowych wynikających z zachowania objętego zarzutem z punktu II aktu oskarżenia oskarżony nie spłacił w dalszym ciągu, pomimo upływu znacznego okresu.

Uznając oskarżonego M. K. za winnego popełnienia opisanych wyżej dwóch wykroczeń skarbowych kwalifikowanych z art. 57 § 1 kks Sąd na podstawie art. 50 § 1 kks wymierzył oskarżonemu jedną karę grzywny, na podstawie art. 48 § 1 i 4 kks określając jej wysokość na kwotę 2.000 zł. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 12 § 2 kks oraz art. 13 § 1 kks jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów oraz pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W tym miejscu wskazać należy, iż za przypisane oskarżonemu wykroczenia skarbowe możliwe było wymierzenie kwotowej kary grzywny w wysokości od jednej dziesiątej minimalnego wynagrodzenia do (przy uwzględnieniu treści

art. 50 § 1 kks) nawet trzydziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Tak więc wymierzona oskarżonemu kara jest zdecydowanie bliższa dolnej ustawowej granicy możliwej do wymierzenia kary i nie sposób uznać jej za nadmiernie surową.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę okoliczność, iż niewpłacanie przez oskarżonego podatków miało charakter stosunkowo długotrwały. Okolicznością obciążającą jest również to, że oskarżony aż do dnia zamknięcia przewodu sądowego w niniejszej sprawie nie uregulował zaległości podatkowych związanych z czynem zarzucanym mu w punkcie II aktu oskarżenia, zaś zaległości podatkowe związane z czynem zarzucanym mu w punkcie I aktu oskarżenia uregulował jedynie w niewielkiej części, co ma znaczenie dla oceny ujemnych następstw przedmiotowych czynów. Okolicznością obciążającą jest również uprzednia karalność oskarżonego, i to za czyn polegający również na niespełnieniu ciężącego na nim obowiązku o charakterze finansowym, aczkolwiek zupełnie innego rodzaju. Z kolei jako okoliczność łagodzącą należy potraktować stosunkowo nieznaczną łączną wysokość niewpłaconego przez oskarżonego podatku od towarów i usług oraz podatku dochodowego od osób fizycznych.

Określając wysokość kary grzywny Sąd miał również na uwadze, stosownie do treści art. 48 ust. 4 kks, stosunki majątkowe i rodzinne oskarżonego, aczkolwiek wobec braku możliwości przesłuchania oskarżonego w toku postępowania dokonanie precyzyjnych ustaleń w tym przedmiocie było utrudnione i Sąd opierał się w tym zakresie przede wszystkim na treści informacji o dochodach oskarżonego (k. 45).

Sąd orzekł również o kosztach procesu. Przede wszystkim na podstawie stosownych przepisów zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata J. S. kwotę 738,00 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Ponadto Sąd na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk wobec wydania wyroku skazującego zasądził od oskarżonego M. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.008,00 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 200,00 zł (jej wysokość wynika z treści art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Na pozostałą część kosztów procesu składają się wydatki poniesione w toku postępowania przez Skarb Państwa w związku z tzw. ryczałtem pocztowym, uzyskaniem danych o karalności oskarżonego oraz przyznaniem obrońcy oskarżonego zwrotem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.